

FRANTZISKO AITA SANTUAREN MEZUA

2021eko MISIOEN MUNDU JARDUNALDIRAKO

«Ezin dugu, inola ere, entzun eta ikusi duguna isilik gorde» (Hch 4, 20)

Anai-arreba maiteok:

Jainkoaren maitasunaren indarra gozatzen dugunean, bere Aita-presentzia gure bizitza pertsonalean eta elkarte-koan aitortzen dugunean, ezin dugu entzun eta ikusi duguna hots egin eta partekatu gabe geratu. Jesusek ikasle-ekin zuen harremanak, gizon egitearen misterioan, bere Ebanjelioan eta Pazkoan agertzen zaigun bere gizatasu-nak Jainkoak gure gizatasuna zenbateraino maite duen eta gure pozak eta nekeak, gure nahiak eta minak nola bere egiten dituen ikusarazten digu (ik. Vatikanoko II. Kontz. *Gaudium et spes* Konst. past., 22). Kristogan denak gogoratzen digu, bizi garen mundua eta beharrezko duen askapena ez zaiola Berari arrotza egiten eta misio ho-rretan era eraginkorrean parte hartzera deituak gara gu ere: «Zoazte, bada, bidegurutzeetara eta deitu ezteietara aurkitu ahala guztiak» (Mt 22, 9).

Apostoluen bizipena

Ebanjelizatzearen historia Jaunak egindako bilaketa sutsu batekin hasten da: dei egiten du eta pertsona guztiekin, dauden tokian daudela, adiskide-elkarriketa izan nahi du (ik. Jn 15, 12-17). Apostoluak izan ziren lehenengoak horretaz jabetzen, aurkituak izan zireneko eguna eta ordua ere gogoan dute: «Arratsaldeko laurak aldea zen» (Jn 1, 39). Jaunaren adiskidetasuna, gaixoak sendatzen, bekatariekin bazkaltzen, gosetuei jaten ematen, baztertuen-gana gerturatzen, kutsatuak ukitzen, behartsuekin bat egiten, zoriontasunetara gonbidatzen, era berri eta aginpi-dez betearekin irakasten ikusteak, kendu ezin den aztarna utzi zuen, txundimena eta gorde ezin den poz hedakor eta debaldekoa sortzerainokoa. Jeremias profetak zioen bezala, misiora eragiten gaituen bere presentziaren suga-rra da esperientzia hori, baita misio horrek, batzuetan, sakrifizioa eta ulermen eza ekarrita ere (ik. 20, 7-9). Mai-tasuna beti mugitzen da eta mugiarazten gaitu iragarpen ederren eta itxaropentsuena partekatzeko: «Mesias aur-kitu dugu» (Jn 1, 41).

Jesusekin ikusi dugu, susmatu eta ukitu, gauzak desberdinak izan daitezkeela. Berak hasi zuen, dagoeneko, eto-rriko den garai berria, hainbestetan ahaztua den gure giza izatearen funtsezko ezaugarri berezi bat gogoratuz: «bizitza beterako sortuak izan gara, eta maitasunaren bidez baino ez daiteke lortu hori» (*Fratelli tutti* Gutun-entz., 68). Garai berri hauek ekimenak bultzatzeko fedea sustatzen dute eta denon hauskortasuna bereganatzen eta gizarteko senidetasuna eta adiskidetasuna sustatzen ikasiko duten gizon-emakumeekin elkarteak sendotzen dituzte (ik. ibid., 67). Eliz elkarteak bere edertasuna agertzen du Jaunak lehenik maitatu gintuela esker onez gogoratzen duenean (ik. 1 Jn 4, 19). «Maitasunez Jaunaren begiko izate horrek harritu egiten gaitu, eta txundimen hori —berez— ezin dugu geureganatu ezta inposatu ere. [...] Horrela bakarrik lora daiteke doakotasunaren mi-riaria, norbere burua doan ematea. Misio garra ere ezin da jaso arrazoitze edota kalkulu baten emaitza bezala. “Misio egoeran” jartzea, esker onaren ondorioa da» (*Aita Santuaren Misio-egintzei Mezua*, 2020ko maiatzak 21).

Ordea, garaia ez ziren errazak; lehenengo kristauak kontrako giro zail batean hasi zuten beren fede-bizitza. Baztertze eta atxilotze historiak barne- eta kanpo-borrokekin nahasten ziren, ikusi eta entzun zutena gezurtatu edota ezeztatzen zutela emateraino; baina bere baitan itxi edo biltzera eraman zitzakeen zailtasun edo oztopo izan beharrean, zailtasun, kontraesan eta eragozpen guztiak misiorako aukera bihurtzera eraman zituen egoera horrek.

Mugak eta eragozpenak abantaila bilakatu ziren dena eta denak Jaunaren Espirituaz gantzutzeko. Inork eta ezerk ezin zuen iragarpen askatzaile honetatik kanpo geratu.

Honen guztiaren testigantza bizia apostolu misiolariantzat ezinbestekoa den Apostoluen Eginak liburuan dugu. Liburu horrek jasotzen du Ebanjelioaren lurrina igaro ahala nola barneratu zen eta Espirituak bakarrik oparitu diezagukeen alaitasuna nola sustatu zuen. Apostoluen Eginak liburuak irakasten digu zailtasunak Kristorekin bat eginda bizitzen, jakinik «Jainkoak edozein egoeratan ekiten duela [...] baita itxurazko porroten erdian ere» eta uste osoz gogoratuz «Jainkoari bere burua eskaini eta ematen diona seguru emankorra izango dela» (*Evangelii gaudium* Aholku-hitz ap., 279).

Horrela guk ere: ez da erraza gure historiaren egungo egoera ere. Pandemia egoerak azaleratu eta ikusarazi zituen dagoeneko askok nozitzen zuen mina, bakardadea, pobrezia eta injustizia eta agerian jarri zituen gure hainbat ziurtasun faltsu eta isilik kaltetzen gaituzten zatiketa eta polarizazioak. Kaltebera eta ahulenak zirenek are gehiago bizi izan zituzten beren kaltebera izatea eta ahultasuna. Adorerik eza, desilusioa, nekea eta samintasun konformista eta itxaropena kentzen duena gure begiradaz jabetu zela bizi izan dugu. Baina gu «ez gara geure buruak predikatzen ari, Jesu Kristo Jauna dela baizik, eta gu ez gara zuen zerbitzari besterik Jesusen maitasunagatik» (2 Ko 4, 5). Horregatik sumatzen dugu gure elkarte eta etxeetan biziaren Hitzaren gure bihotzean oihartzun egin eta esaten diguna: «Ez dago hemen, piztu da» (*Lk* 24, 6); determinismo oro hausten duen itxaropenezko Hitza da eta uki ditzan uzten dutenei beharrezko askatasuna eta ausardia oparitzen die zutik jarri eta sormen-jarreraz onginahia bizitzeko era guztiak bilatzeko; bide ertzean inor baztertzen ez duen Jainkoaren gertutasunaren “sakramentala” da hori. Pandemia garai honetan, beharrezko distantzia sozialaren aitzakian axolagabekeria estaltzeko eta justifikatzeko tentaldiaren aurrean, beharrezkoa da onginahiaren misioa, ezinbesteko distantzia topagune, zaintza-gune eta promozio-gune bihurtuko dituen. «Entzun eta ikusi duguna» (*Eg* 4, 20), gurekin erabili duten errukia bihurtzen da erreferentzia eta sinesgarritasun gune «komunitate batean senide izatearen grina berreskuratu, eta komunitate horren alde denbora, ahalegina eta ondasunak» emateko (*Fratelli tutti* Gutun-entz., 36). Bere Hitza da eszeptizismo zitalenean ixtetik egunero askatzen eta salbatzen gaituena: “denak berdin dio, ez da ezer aldatuko”. Galde dezakegu: “zertarako egingo diet uko nire ziurtasun, erosotasun eta plazerrei, ondorio garrantzitsurik izango ez bada?”, baina erantzuna beti da bera: «Jesu Kristok bekatua eta heriotza garaitu dituela eta ahalmenez betea dagoela. Jesu Kristo bizi da egiaz» (*Evangelii gaudium* Aholku-hitz ap., 275) eta gu ere bizirik nahi gaitu eta elkarren senide eta itxaropena geureganatzeko eta partekatzeko gai. Egungo egoeran ezinbestekoak dira inork bere burua ez duela salbatzen era profetikoa oroitaraziko diguten itxaropenaren misiolariak, Jaunak gantzutuak.

Apostoluek eta lehen-kristauak bezala, guk ere geure indar guztiz esaten dugu: «Ezin dugu, inola ere, entzun eta ikusi duguna isilik gorde» (*Eg* 4, 20). Jaso dugun guztia, Jauna emanez joan zaiguna, erabiltzeko eta besteei doan emateko oparitu digu. Jesusen salbamena ikusi, entzun eta ukitu duten apostoluek bezala (ik. 1 Jn 1, 1-4), guk ere uki dezakegu gaur Kristoren haragi sufritu eta aintzatsua eguneroko historian eta gogoberotu gaitzeko guzti-ekin itxaropenezko etorkizuna partekatzeko, Jaunak laguntzen gaituela jakitearen ondorio ukazina da hori. Kristauok ezin dugu Jauna guretzat gorde: Elizaren ebanjelizatze eginkizunak bere inplikatzeko osoa eta publikoa adierazten du munduaren eraldaketan eta kreazioaren zaintzan.

Gutako bakoitzari egindako gonbidapena

Misioen Mundu Jardunaldiaren aurtengo goiburua, «Ezin dugu, inola ere, entzun eta ikusi duguna isilik gorde» (*Hch* 4, 20), gonbidapena da, gutako bakoitza “jabetu gaitezen” eta bihotzean duguna ezagutarazi dezagun. Misio hori da eta izan da beti Elizaren nortasuna: «Eliza ebanjelizatze da» (San Paulo VI. *Evangelii nuntiandi* Aholku-hitz ap., 14). Geure baitan isolatzen edota talde txikitik ixten garenean gure fede-bizitza ahuldu egiten da, profetia-garra eta harridurarako eta esker onerako gaitasuna galtzen du; berezko izaeraz hazten doan zabal-kundea eskatzen zaio guztiengana iritsi eta guztiak besarkatzeko. Lehen-kristauak, elite batean ixteko liluratuak ez baizik eta jendearengana joan eta ikusi eta entzundakoaren testigantza emateko Jauna eta Berak eskaintzen zuen bizi berriak erakarriak izan ziren: Jainkoaren Erreinua gertu dagoela esateko. Eskuzabaltasunez, esker onez eta prestutasunez egin zuten; beraien eskaintza eta sakrifizioaren fruitua beste batzuek jango dutela jakinik ereiten dutenen jarrerak dira horiek. Horregatik atsegin dut pentsatzea «ahulenak, mugatuenak eta zaurituenak misiolari

izan daitezkeela beren erara, ongia jakitera eman ahal izatea bideratu behar baita beti, ongi horrek ahultasun asko baditu ere (*Christus Vivit* Aholku-hitz ap., 239).

Urriaren azken-aurreko igandean urtero ospatzen den Misioen Mundu Jardunaldian, esker onez oroitzen ditugu bere bizi-testigantzarekin gure bataioko konpromisoa berritzen laguntzen diguten hainbat pertsona: Ebanjelioaren apostolu eskuzabal eta alai izatea da konpromiso hori. Gogoan ditugu bereziki, bidean jartzeko gai izan zirenak, beren lurra eta etxea utzi zutenak, bedeinkapen beharrean dauden pertsonak bizi diren herri eta hirietara Ebanjelioa luze gabe eta beldurrik gabe irits dadin.

Haien misio-testigantza begiratzeak ausartak izatera deitzen gaitu behin eta berriz eskatuz «uzta-jabeari, bidal ditzala langileak bere uztara» (*Lk* 10, 2), badakigu eta misiorako bokazioa ez dela iraganeko zerbait edota beste garai bateko oroipen erromantikoa. Jesusek beharrezkoak ditu gaur, beraien bokazioa egiazko maitasun-historia bezala biziko duten bihotzak, maitasun horrek munduko periferietara ateraraziko dituenak onginahiaren mezulari eta bitarteko izanez. Denoi egiten digu Berak dei hori, denoi era berean ez bada ere. Oroi dezagun badirela gure ondoan dauden periferiak ere, hiri beraren bihotzean edota norbere familian. Maitasunaren irekitze unibertsalak badu alderdi bat geografikoa ez dena, existentziala baizik. Beti, baina pandemia garai hauetan, bereziki, garrantzitsua da gure esparruak zabaltzeko ohiko gaitasuna handitzea, gure ondoan egonik ere, berez, “nire interesen mundua” osatzen ez dutenengana ere iristeko (ik. *Fratelli tutti* Gutun-entz., 97). Misioa bizitzea, Kristo Jesusek izan zituen sentipenak garatzera arriskatzea da eta Berarekin batera sinestea ondoan dudana ere nire anaia eta arreba dela. Bere onginahizko maitasunak esnaraz dezala gure bihotza eta egin gaitzala denok ikasle misiolari.

Mariak, lehenengo ikasle misiolariak, hazaraz dezala bataiatu guztiongan gure lurrean gatz eta argi izateko gogoa (ik. *Mt* 5, 13-14).

Erroman, Letrango San Joan baitan, 2021eko urtarrilaren 6an,

Jaunaren Agerkundearen Festaburua.

Frantzisko